aia lähhi, mis enneſe ſiſſe aiaſin, omma murre wähhendada, ja monneks aiaks ommaſt waewaſt ilma olla. Agga ei aitnud ſegi; — mis ſiis muud, kui wõtſin nou, ennaſt ärrapua, ja ei mõtlend, et ſellega omma hädda paljo ſuremaks weel olleksin teinud. Ja minnewal pühhapäwal piddi nou tõeks ſama, ja wõtſin kõie omma taſko, ja tahtſin ühhe metſakeſſeſſe miñna, mis ei olle kaugel. Läkſin kirrikuſt ſiis mõda, agga kellad hellistati, ja kirriko ukſed ollid lahti. Ja ſe kella hellistaminne ſe läks minno ſüddameſt lähhi ja mul olli õige ſurma ahhastus. Hakkaſin käies ruttama, et ei piddand kellad kuulma; agga ſedda ennam ruttaſin, ſedda waljominne nemmad hüüdſid. Tulli ſiis mo mele: „Ehk on wahheſt parrem kül, kui esmalt kirriko weel lähhän; ehk leian ſeält monne hea ſanna enneſele tee peäle!“ ja tullin taggaſi ja läkſin kirriko. Rahwa laulminne jo olli otſas, ja

teie, armas Õppetaja, hakkaſite ärraſelletamiſſe ſammaks jo luggema: „Innimeſſe Poeg on tulnud õnſaks teggema, mis on ärrakaddunud!“ — ja kohhe ſiis langeſid kui ſomukſed mo ſilmade peält mahha; ja hakkaſin wärriſema ja kartma ja iſſeenneſe wasto ütlema: „Ka minna ollen ärrakaddunud, et ep olle minnul peäſtmiſt lota, ei ſiin egga iggaweste!“ Agga teie, armas Õppetaja, hakkaſite Jeſuſſeſt nüüd räkima, ja kuida Temma armastuſſes keik on otſimas, mis on ärrakaddunud, et Ta keiki ſaaks peäſtma ja õnſaks teggema, ja ſiis ka minno ſüddames ſai lotus aſſuma, ja ſedda ennam teie rääkſite, ſedda ſelgemaks ſe mulle ſai, et armas Õnnisteggia mindki woib ja tahhab peästa, ja kui teie Amen ütleſite, ma ſiis ollin ſelle peäle ni julge, et römoga ma koio läkſin, kõie tulleſſe wiskaſin, põlweli mahhalangeſin ja ennaſt iggaweſſeks pärrandusſeks omma Jeſanda